

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 13 lutego 2014 r. — Komisja Europejska przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-530/11) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Udział społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostęp do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska — Pojęcie „niedyskryminacyjnego ze względu na koszty” charakteru postępowania sądowego)

(2014/C 93/03)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Oliver i L. Armati, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: C. Murrell, M. Holt i J. Maurici, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Królestwo Danii (przedstawiciel: C. H. Vang, pełnomocnik), Irlandia (przedstawiciele: Creedon i A. Joyce, pełnomocnicy, wspierani przez E. Barrington i G. Gilmore, barristers)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia przepisów niezbędnych w celu dostosowania się do art. 3 pkt 7 i art. 4 pkt 4 dyrektywy 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidującej udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniającej w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywy Rady 85/337/EWG i 96/61/WE (Dz.U. L 156, s. 17) — Obowiązek usunięcia lub zmniejszenia przeszkód finansowych, które utrudniają dostęp do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska — Pojęcie postępowania „niedyskryminującego ze względu na koszty”

Sentencja

- 1) Nie dokonując prawidłowej transpozycji art. 3 pkt 7 i art. 4 pkt 4 dyrektywy 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidującej udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniającej w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywy Rady 85/337/EWG i 96/61/WE, w zakresie, w jakim przepisy te przewidują, że postępowania sądowe, o których w nich mowa, powinny mieć charakter niedyskryminacyjny ze względu na koszty, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.
- 2) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostaje obciążone kosztami postępowania. Królestwo Danii i Irlandia pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 39 z 11.2.2012.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 23 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Genova — Włochy) — Mattia Manzi, Compagnia Naviera Orchestra przeciwko Capitaneria di Porto di Genova

(Sprawa C-537/11) ⁽¹⁾

(Transport morski — Dyrektywa 1999/32/WE — Konwencja Marpol 73/78 — Załącznik VI — Zanieczyszczanie powietrza przez statki — Statki pasażerskie zapewniające regularne usługi — Statki wycieczkowe — Maksymalna zawartość siarki w paliwach żeglugowych — Ważność)

(2014/C 93/04)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Genova

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Mattia Manzi, Compagnia Naviera Orchestra

Strona pozwana: Capitaneria di Porto di Genova

Przy udziale: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale di Genova — Ważność art. 4a dyrektywy Rady 1999/32/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. odnoszącej się do redukcji zawartości siarki w niektórych paliwach ciekłych oraz zmieniającej dyrektywę 93/12/EWG (Dz.U. L 121, s. 13) — Zgodność z międzynarodową Konwencją o zapobieganiu zanieczyszczaniu morza przez statki („konwencją MARPOL”) obowiązku podjęcia przez państwa członkowskie wszystkich środków niezbędnych dla zapobieżenia stosowaniu paliw morskich, w których zawartość siarki przekracza limit 1,5% udziału wagowego, przez statki pasażerskie wykonujące regularnie usługi do lub z portu Unii — Wykładnia art. 2 tej dyrektywy — Pojęcie „regularnych usług” — Zastosowanie wspomnianego limitu do statków wycieczkowych

Sentencja

- 1) Statek wycieczkowy, taki jak ten, którego dotyczy postępowanie główne, jest objęty zakresem zastosowania art. 4a ust. 4 dyrektywy Rady 1999/32/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. odnoszącej się do redukcji zawartości siarki w niektórych paliwach ciekłych oraz zmieniającej dyrektywę 93/12/EWG, zmienionej dyrektywą 2005/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lipca 2005 r., w świetle kryterium „regularnych usług” wymienionego w art. 2 pkt 3g tej dyrektywy, pod warunkiem że obsługuje wycieczki po morzu, bez przystanków lub z przystankami, kończące się w porcie wyjściowym lub w innym porcie, o ile wycieczki te są organizowane z określoną częstotliwością, w konkretnych dniach i co do zasady konkretnych godzinach wypłynięcia i przypłynięcia, a zainteresowani mogą swobodnie wybrać pomiędzy różnymi oferowanymi wycieczkami, co powinien sprawdzić sąd odsyłający.